

MEDALION

Corneliu Omescu

Știri din secolul 22 e.n.

VIAȚA SUB APĂ

Nu vrei să-ți grefezi niște branhii de rechin? mă întrebă prietenul meu, doctorul Al. E avantajos. Poți trăi la fel de bine și pe uscat, și sub apă... Sau, poate, preferi un alt pește? Morunul?

Puțin cam speriat, l-am refuzat. Ideea oricărei intervenții chirurgicale m-a speriat întotdeauna. Doctorul nu se supără ci, dimpotrivă, mă invită să-l însoțesc într-o deplasare sub apă, la o conferință.

Am urcat într-un submarin cu două locuri, mic dar comod. Ținta noastră era orașul subacvatic **TRITOPOLIS**, de care parcă auzisem ceva, dar uitasem. Pe drum, doctorul îmi dădu amănunte care îmi stîrniră interesul. Orașul se afla la o adîncime de două sute de metri și era scăldat și încălzit de Gulfstream. De forma unei lentile, cu diametrul de 10 km, cu înălțimea de 50 m, orașul adăpostea un milion de locuitori. Grosul populației lucra în piscicultură, agronomie, extracția de minereuri din subsolul submarin și cercetarea științifică. Aproape un sfert erau constructorii ai unor centre industriale subacvatice, situate la distanțe între 30 și 100 km — porecliți **navetiști**. O trăsătură specifică a locuitorilor era că li se grefaseră branhii de la diferiți pești, astfel încît autonomia în mediu îi avantajă: omul se deplasează mai ușor în apă decît pe uscat sau în vidul extraterestru. Cei din oraș afirmau că e mai sănătos să înoți decît să umbli...

Vorbele doctorului mă puseră pe gînduri. Propunerea lui de a-mi grefa branhii de rechin începu să nu mă mai sperie. Cu atîtea avantaje, ideea părea interesantă. Poate că operația n-o fi chiar atît de grea. Se folosesc și anestezice, nu? Și-apoi dacă un oraș întreg...

Traversarăm culoarele largi dintre tarlale de culturi verticale. Niște plante pe care nu le cunoșteam. De la distanță, semănau cu vița de vie americană crescută pe sîrme sau cu iedera. Se înălțau pe verticală, sus, hăt, departe spre suprafață. Puține frunze, multe nervuri, smocuri de fire, lujeri ca de coral și lațe de alge necunoscute. Se deosebeau prin mărimea boabelor și forma ciorchinilor. Doctorul îmi spuse că e vorba de hibrizi

obișnuiți din fructe, legume, cereale și zarzavaturi terestre, încrucișate cu plante subacvatice. Nimic nu lipsea: de la coacăze la nuci de cocos, de la ovăz pînă la porumb, de la pătrunjel la varză, de la bame la dovleac, sau de la ceapă la morcov. Ciudate erau doar noile lor forme și dimensiuni; hibridii se adaptaseră existenței subacvatice, luînd înfățișări ce mi se păreau paradoxale. Boaba de porumb cît piersica; merele în ciorchine, de două ori cît ananasul! Dovleacul, cît un castravete cornișor; pepenele cît o vișină... Și, totuși, nu era vorba de un paradox, mă lămuri doctorul: noile produse își păstrau conținutul și aromele inițiale, iar valoarea lor nutritivă era chiar sporită. Nu-l credeam. De două ori, doctorul îmbracă un scafandru și îmi aduse niște probe, spre degustare. Astfel, descoperii că o nucă de cocos era, de fapt, o pară; că o vișină era un zarzăr; că un fruct de mărimea unui pepene, de care atîrnau niște bărbi lungi ca de țircovnic, era... o boabă de strugure tămîios! Să vezi, n-ai fi crezut, dar după degustare — e clar!

Printre plantații, întîlnirăm niște mașini ciudate care n-am îndrăznit să întreb la ce foloseau. Ignoranța mea primise o lecție severă, ca și neîncrederea ce o arătasem mentorului meu. Întîlnirăm și oameni, care zvîcneau de colo pînă colo, ca niște țipari. Era clar că lucrau, dar nu pricepeam ce. Nici unul nu purta cască de scafandru. Pentru înot însă, pe pantaloni, de la genunchi în jos, aveau niște aripioare argintii prelungi, elegante. În creștet purtau un fel de scufie țuguiață ca un bot de știucă. Din ea se prelungea și o aripioară dorsală. Cei mai grăbiți foloseau și un mic propulsor de mărimea unui borcan de gem.

Ce oameni! Ce viață! Mi-a fost imposibil să nu-i admir pentru suplețea cu care înotau în această lume de vis. Regretam că refuzasem propunerea doctorului. Ce prost fusesem refuzînd grefa! Ce bine mi-ar fi prins, în această lume, niște branhii zdravene de rechin!

Ajunserăm la tunelul de intrare în oraș. Furăm conduși într-o cutie de parcare și lăsarăm submarinul acolo. Doctorul mă conduse de braț și, iată, m-am trezit sub bolta translucidă a **TRITOPOLISULUI**. Aerul ce-l respiram era cald, puțin cam tare, dar plăcut ozonat.

Nu-ți venea să crezi că orașul se află sub apă. Clădirile, transparente și ele, construite în formă de piramide în trepte, asemenea celor din America Latină precolumbiană, nu depășeau înălțimea de zece nivele. De sus, prin boltă, răzbătea o lumină difuză, calmă, constantă, ca în zorii unei zile de vară înainte de răsăritul soarelui. Pe trotuarele rulante, abia dacă întîlnirăm cîteva duzini de trecători singuratici, parcă bolnavi, parcă străini. Doctorul îmi explică, în timp ce lunecam, că ziua de muncă subacvatică este așa-zisa **zi-lumină**, pentru ca lumina artificială să nu tulbure echilibrul ecologic.

Înainte de conferință, eram invitații unui tânăr inginer geolog. Pe banda rulantă, doctorul mă anunță că gazda noastră lucrează în schimbul de noapte la o mină de platină. Pe un ton puținel disprețuitor, mă anunță că minerii nu și-au grefat branhiile — aerul e condiționat, nu au niciodată încurcături cu apa sau cu gazele.

Apartamentul inginerului era foarte... terestru. Înăuntru, nu-ți venea să crezi că te afli într-un oraș la 200 m sub nivelul oceanului. Aveau CEVA de nedefinit, ceva ce nu găseai nici ia suprafață, nici în spațiu, nici pe o altă planetă.

Bucuros ele oaspeți, inginerul se întreține cu noi pînă la căderea serii. Îl interesa lumea din care veneam, lumea secolului 20, și ne bombarda cu întrebări. Neglijat, doctorul se plictisi cu rezolvarea unor competiții de șah împotriva unui computer învechit care nu memorizase programele ultimelor campionate mondiale. Cînd să plecăm, doctorul era și vînat, și acru, de ciudă sau de plictiseală. Se mulțumi să-i spună inginerului că n-ar strica să-și grefeze niște branhiile de morun. Inginerul rîse, apoi se strîmbă jenat: cîcă n-are chef. Replica lui mă surprinse. Era cît pe-aici să-i uit interesul ce rni-l arătase și să-l disprețuiesc pentru avantajele ce și le refuză. În ce mă privește, ideea doctorului încolțise în mine. Așteptam un moment prielnic să-i spun că DA, DA, ȘI IARĂȘI DA. Ajunsesem la convingerea că încep să simt lipsa branhiilor de rechin. Cum mă sîcîiau și dinții mei cariați, poate că există șanse să-mi transplanteze și „piesele” în cauză dintr-un maxilar de rechin. Că doar se știe ce dinți sănătoși au.

Tot pe benzi rulante, am luat-o spre sala de conferințe. Din cîte a mormăit doctorul, am înțeles că avea un dialog cu publicul pe o veche temă, tratată cu argumente noi: **AUTOCONTROLUL SOMNULUI ȘI VISELOR.**

Ne aștepta o sală de cîteva mii de locuri, arhiplină. Multă omenire. Doctorul crescui în ochii mei, cu toate că subiectul eră vechi; cu toate că oamenii o să-și facă probleme și peste mii de ani în legătură cu somnul și visele lor. Publicul ne aștepta într-o liniște demnă și politicoasă Abia se apropie doctorul de tribună, că și izbucniră ropote de aplauze de un entuziasm emoționant. Subiectul? Personalitatea doctorului? Expunerea ce urmă, mi se păru scolastică și plină de neologisme confuze. Totuși, aplauzele fură lungi, delirante. Apoi, cîțiva ascultători se urcară pe podium și îi înmînară, tăcuți și solemni, niște bilețele cu întrebări. Doctorul răspunse cu brio și deseori, fu întrerupt de aplauze frenetice. Mie îmi plăcură mai mult aceste răspunsuri improvizate, decît expunerea. Dar... **de gustibus et coloribus...**

Ne întoarserăm veseli la submarin. Pornirăm și, cu farurile aprinse, luncarăm printre culturile verticale. Pe drum, i-am spus doctorului că m-a impresionat demnitatea și tăcerea spectatorilor. Concentrat pe comenzi, îmi răspunse că e și normal să fie tăcuți. Oamenii cu branhii nu pot vorbi: tac ca peștii. Aud excelent, pot trăi pe uscat și în naveie spațiale, dar nu scot nici un sunet. Asta nu-i deranjează și ei comunică prin semne sau prin scris. Ei se consideră chiar avantajați de faptul că nu-și pierd timpul cu vorbe de prisos. Recent, li s-a propus exersarea comunicării prin telepatie și ei au refuzat.

Rîse. Scăpă comenzile și ne împotmolirăm într-un banc de nisip.

(Știri din secolul 22 e.n)

FĂRĂ STOMAC

Au fost obținuți primii 30 indivizi fără stomac. Experimentul a fost început în urmă cu douăzeci de ani. Lucrările s-au desfășurat în cel mai strict secret, sub denumirea codificată de operațiunea **Solange**. Știm însă cu toții că nu există nici un secret absolut perfect: în cele din urmă, el... „transpiră”. Un reporter isteț a reușit să afle o serie de amănunte. Le reluăm și noi, mai jos:

Scopul experimentului, desfășurat la clinica Umanitas din Texas, era obținerea de echipaje spațiale de mare randament, cu minimum de investiții, pentru o durată de zbor maximă.

Cei treizeci de indivizi fără stomac se împart în trei grupe:

- cu stomacul extirpat prin intervenție chirurgicală;
- născuți fără stomac, în incubatoare, prin intervenție genetică;
- cu stomacul redus la zero prin sisteme yoga îmbunătățite.

Totul ar părea de domeniul fanteziei, dacă nu am cunoaște și secretul supraviețuirii lor. Fiindcă numai cu aer... nu trăiește nici bacteria cea mai nepretențioasă. Omul are nevoie de o mulțime de substanțe nutritive, care, e drept, îi pot fi administrate sub formă de pilule concentrate, dar dacă omul nu are stomac... cum le înghite? Aici, însă, cercetătorii de la clinica Umanitas au fost ajutați de ultimele descoperiri farmacologice: pilulele pot fi asimilate direct prin piele, cu ajutorul unui plasture! Ingenios, nu?

Ar mai fi rămas problema apei. Se știe, din cele mai vechi timpuri, că se poate rezista fără mîncare pînă la șase săptămîni, dar fără apă, omul se deshidratează uluitor de repede. Cercetătorii au rezolvat cu succes și această problemă: apa este absorbită direct prin piele, prin inversarea

centrilor nervoși care comandă transpirația. Aparatul digestiv a devenit cu adevărat inutil!

Totuși, opinia publică a fost indignată. Emisiunile pe viu în care cei treizeci de indivizi au demonstrat că se simt perfect, că de douăzeci de ani nu simt lipsa stomacului și că sînt apti pentru cele mai lungi și cele mai ieftine zboruri — n-au folosit la nimic. Făcîndu-se ecoul protestelor, a apărut șlagărul „**a mîncă e necesar, dar e și foarte plăcut**”. În această situație, experimentul a fost suspendat, iar clinica închisă pentru inventar și renovare.

Comentatorul emisiunilor „**Mai aveți vreo nedumerire**”, în stilul său specific îndrăgit de marele public, a rezumat acest eveniment științific în concluzia:

Ne bucură însă faptul că, la clinica Umanitas, nimeni nu s-a gîndit să trimită în spațiul cosmic și oameni fără... cap.

(Știri din secolul 22 e.n.)

REVOLUȚIE ÎN STOMATOLOGIE

Dantura noastră cea de toate zilele... Cîte suferințe de la o măsea cariată; cîte umilințe pentru dinții căzuți, dinții din față...

Se pare că stomatologia e una din primele forme de medicină care și-a făcut loc în viața lui Homo sapiens. Că de celelalte boli, omul ori scăpa, ori murea. Dantura însă, durere lungă fără moarte sigură...

Ce de soluții nu au căutat și găsit stomatologii! Cleștele, proteza, bormașina, plomba, implantarea, injecțiile contra cariilor etc. Și, totuși, dinții și măselele continuă să cadă: se strică și se tocesc asemenea cuțitelor. Și alții în loc nu mai cresc...

Alții în loc nu mai cresc? Hm, de ce nu? De la această idee au pornit trei savanți: un stomatolog, un endocrinolog și un biochimist. După două decenii de cercetări, au descoperit că procesul dentiției este asemănător la cîine, tigru, elefant și om. Dinții cresc sub acțiunea a trei hormoni, opt enzime și se compun din aceleași elemente. Rezistența la rupere și uzură a unui dinte depinde de masa lui și densitatea smalțului. Cea mai mare densitate o au dinții carnivorelor sălbatice. Spre surpriza cercetătorilor însă, procesele de creștere sînt identice la om și la elefant. Firește, diferă masa: nu se compară cele 24 de măsele umane cu o pereche de colți de fildeș de un metru.

Procesul fiind cunoscut, s-a trecut la experimentarea pe om. Cinci octogenari absolut știrbi s-au prezentat voluntar. Li s-a injectat un extract din hormoni și enzime de la un pui de elefant, în locul fiecărui dinte lipsă. Doi ani mai târziu, voluntarii aveau o dantură nouă, proaspătă, imaculată, de fildeș. S-a ivit însă un inconvenient: dinții nu se mai opreau din creștere. Voluntarilor nu le mai încăpeau dinții în gură. Soluția? Să fie pilit surplusul!

Astăzi, cei patru rămași în viață, se prezintă lunar la policlinică pentru a li se scurta surplusul de creștere. Tuspatri sînt foarte fericiți că pot sparge nuci și roade oase. Al cincilea a murit înainte de a-și fi pilit dinții măcar o dată. S-a înecat cu un os de știucă. În ciuda lui, putem afirma că s-a produs o revoluție în stomatologie și putem fi încrezători în viitorul gurii noastre.

În prezent, se caută voluntari pentru dinți de lup și tigru. Serul este garantat, tratamentul nu necesită anestezie locală.

Cercetătorii au trecut la studierea dinților de rechin și pește sabie. Rezultatele sînt așteptate cu încredere și nerăbdare.

(Știri din secolul 22 e.n.)

ANTICALVIS

Se credea că meseria de frizer va dispărea spre sfîrșitul secolului 20. A fost un pronostic eronat. În ciuda faptului că apăruseră de mult aparatele electronice de ras-tuns-frezat-masaj. Nici chiar casca de cosmetică și machiaj cibernetică MULTIPLEX-907-ROBOLUX-5 nu a reușit să diminueze funcția socială a frizerului. Toate perfecționările tehnologice și științifice, destinate să înfrumusețeze și să simplifice viața omului contemporan, au dat un impuls și mai puternic profesiei de frizer. De aceea, în prezent, în cadrul oricărui institut de medicină umană, funcționează și o facultate care pregătește absolvenți pentru această nobilă profesiune străveche. Este una din cele mai dificile facultăți, datorită complexității obiectelor de studiu. Printre altele, un frizer contemporan trebuie să promoveze următoarele materii: chirurgie, neurochirurgie, farmacologie, endocrinologie, dermatologie, inframicrobiologie, cosmetică, istoria artelor, istoria sporturilor, psihiatrie, balet, muzicologie, literatură, retorică și arta dramatică. Datorită acestei complexe pregătiri profesionale, mulți frizeri au susținut mii de comunicări științifice și au brevetat invenții. Astăzi există 8 frizeri laureați ai premiului Nobel: pentru

pace, pentru artă, pentru știință. Proliferarea profesiunii este bine impulsionată.

O veche problemă este calviția. Recent, însă, oamenii pot scăpa de chelie. Un profesor doctor docent frizer, de la policlinica HYGIENA, a obținut un ser care provoacă reapariția podoabei capilare. Sînt suficiente 5 injecții sub chelie, în doze a cîte 83 cmc. Serul se numește, cum e și normal, ANTICALVIS...

Se părea că, de astă dată, spre deosebire de alte medicamente, nu apăruse o nouă sabie cu două tăișuri. Se părea. Dar unul din primii pacienți a fost un actor. Consemnăm declarația lui semnificativă:

Mă născusem spîn și speram să renunț la perucă, sprîncene, mustăți și bărbi false. La început, ANTICALVIS m-a făcut fericit. Îmi creștea părul pe cap, creștea și barba. Curind, însă, a început să crească pe brațe, piept, gambe și spate. Creștea însă prea abundent. Am recurs la depilatoare. Părea o soluție. Dar acum îmi crește și pe tălpi, în palmă, pe urechi și chiar pe frunte. E un calvar! Pleoapele, deocamdată, au noroc.

Deoarece și alți pacienți au pățit la fel, s-a deschis o anchetă. Serul se dovedise o sabie cu două tăișuri. La întrebările puse, profesorul docent doctor frizer a răspuns amuzat:

Rezultatul e firesc: am folosit hormonii animalelor cu cea mai sănătoasă podoabă capilară: urs, mistreț, maimuță. În definitiv, de ce să nu semănăm cu strămoșii noștri? Stigmatul evoluției și inteligenței noastre, chelia, e cam urîță. Cu ANTICALVIS însă, gindiți-vă...